

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 5Co/95/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8116216347
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 02. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gabriela Világiová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2018:8116216347.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Gabriely Világiovej a členov senátu JUDr. Zlaty Simkovej a JUDr. Karola Krochtu v spore žalobcu: Q. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom Z. XXX/X, XXX XX B. B., právne zastúpenej Advokátskou kanceláriou JUDr. Peter Rybár, s.r.o., so sídlom Kuzmányho, 040 01 Košice, IČO: 47 234 466, proti žalovanému: BNP PARIBAS PERSONAL FINANCE SA, so sídlom Boulevard Haussmann 1, 75009 Paríž, Francúzsko, zapísaná v parížskom Registri obchodu a spoločností pod č. 542 097 902, konajúca na území Slovenskej republiky prostredníctvom BNP PARIBAS PERSONAL FINANCE SA, pobočka zahraničnej banky, so sídlom Karadžičova 2, 821 08 Bratislava, IČO: 47 258 713, právne zastúpenému Advokátskou kanceláriou Nagyová Tenkač, s.r.o., so sídlom Ružinovská 42, 821 01 Bratislava, IČO: 36 862 169, o zaplatenie 1.234,73 Eur s prísl., o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prešov č.k. 16Csp/41/2016-71 zo dňa 07.02. 2017 takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

P r i z n á v a žalobkyni nárok na náhradu trov odvolacieho konania vo vzťahu k žalovanému v plnom rozsahu s tým že o výške nároku rozhodne súd 1.inštancie samostatným uznesením.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie I. žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1.234,73 Eur spolu s 8 % ročným úrokom z omeškania z tejto sumy od 15.08.2016 do zaplatenia, všetko v lehote 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Druhým výrokom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi trovy právneho zastúpenia v rozsahu 100%, o výške ktorých bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

2. Svoje rozhodnutie právne odôvodnil súd prvej inštancie ust. § 879m zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, ust. § 2 ods.1 písm.a/ a b/, § 3 ods.1,2, § 4 ods.2 písm.g/ zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, ust. § 23a ods.1 zákona č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa v znení platnom v čase uzatvorenia zmluvy, ust. § 39, § 52 ods.1,2,3, § 53 ods.1 až 3, 4, § 54 ods.1,2, § 451 ods.1 Občianskeho zákonníka.

3. Súd prvej inštancie konštatoval, že medzi stranami sporu nebolo sporné, že bola uzavretá predmetná žiadosť/zmluva o poskytnutí spotrebiteľského úveru, avšak sporným momentom je, či sa táto zmluva považuje za bezúročnú a bez poplatkov a to vo vzťahu k predmetu žaloby, čo sa týka vydania bezdôvodného obohatenia.

4. Súdu prvej inštancie bolo z predloženia samotnej žiadosti/zmluvy o poskytnutí spotrebiteľského úveru zrejmé, že zámerom žalobkyne bolo získať spotrebný úver na kúpu konkrétneho tovaru, v samotnej žiadosti/zmluve o poskytnutí spotrebiteľského úveru v časti „C“ žalovaný vopred formulárovou zmluvou

vnútil žalobkyni ako spotrebiteľke iný úkon, ktorý v čase podpísania takejto zmluvy zo strany žalobkyne prioritne ani nebol vo sfére jej záujmu. Žalobkyňa ako spotrebiteľka podpísala zmluvu o poskytnutí spotrebiteľského úveru na kúpu konkrétneho tovaru „B“, nemal možnosť žiadnym spôsobom ovplyvniť časť „C“, takto vopred pripravenej formulárovej zmluvy, nebola jej ponúknutá ani možnosť, tak ako to bolo učené v časti „D“ odmietnuť vopred vnútený revolvingový úver zo strany žalovaného ako poskytovateľa. Žiadosť/zmluva o poskytnutí spotrebiteľského úveru neobsahuje ani jasný, zrozumiteľný prejav vôle žalobkyne získať revolvingový úver formou úverovej karty.

5. Následne súd prvej inštancie konštatoval, že v prípade správania sa postupu žalovaného ide o nekalú obchodnú praktiku. Úverová karta, ktorou spotrebiteľ bez aktívneho prejavu vôle len podpisom samotnej zmluvy/žiadosti o spotrebiteľský úver vyjadril súhlas s poskytnutím revolvingového úveru, resp. požiadal o vydanie platobnej karty, je neprijateľnou podmienkou. Navyše absentuje zákonom predpísaná forma vyžadovaná v čase uzavretia takejto zmluvy v zmysle platného zákona o spotrebiteľských úveroch.

6. V konečnom dôsledku z bodu C formulára zmluvy o úvere zo dňa 01.07.2008 nevyplýva nič iné než to, že žiadateľovi v budúcnosti môže byť poskytnutý úver vo forme platobnej karty. Podpisom zmluvy dňa 08.12.2006 však nedošlo automaticky k vzniku paralelného úverového vzťahu. Ak chcel žalovaný uzavrieť so žalobkyňou nový záväzkový vzťah, bolo to potrebné urobiť spôsobom, aký predpisuje zákon 258/2001 Z.z. Ak poskytol žalobkyni úver navyše bez osobitnej písomnej zmluvy, v ktorej by tento záväzkový vzťah bol individualizovaný so všetkými náležitosťami, ktoré vyžaduje § 4 ods. 1, 2 zákona 258/2001, nebola dodržaná zákonom predpísaná forma a preto je absolútne neplatná, aj s poukazom na znenie § 40 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

7. Súd sa taktiež zaoberal námietkou premlčania, vznesenou zo strany žalovaného, a teda či došlo k premlčaniu práva v subjektívnej 2 ročnej prípadne v objektívnej 3 ročnej lehote a dospel k záveru, že k premlčaniu práva nedošlo. Právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za 2 roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil. Žalobkyňa v konaní preukázala, že až prostredníctvom svojho právneho zástupcu, ktorému dňa 06.02.2017 udelila plnú moc na jej zastupovanie, získala vedomosť o tom, že žalovanému poskytla podstatne vyššie plnenie ako predstavovala skutočná výška úveru, bez toho, aby na to existoval reálny dôvod. Keďže žaloba bola podaná na Okresnom súde Prešov dňa 12.08.2016, bola podaná v subjektívnej 2 ročnej premlčacej lehote. Právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa najneskôr premlčí za 3 roky (pokiaľ nejde o úmyselné bezdôvodné obohatenie), keď k nemu došlo. Námietku premlčania vznesenú žalovaným preto súd považoval za nedôvodnú.

8. Súd prvej inštancie mal za preukázané, že žalovaný poskytol na základe vyššie uvedeného neplatného právneho úkonu žalobkyni plnenie z titulu neplatne uzavretej zmluvy o revolvingovom úvere vo výške 1.000,- Eur (istina úveru), pričom sám žalovaný prijal plnenia od žalobkyne v sume 4.730,86 Eur za obdobie od 15.01.2007 do 12.02.2016, čím sa žalovaný získal bezdôvodne obohatil o 3.730,86 Eur. Nakoľko si však žalobkyňa žalobou uplatňovala len nárok na zaplatenie sumy 1.234,73 Eur, súd je takýmto návrhom viazaný a preto priznal žalobkyni voči žalovanému právo na zaplatenie sumy 1.234,73 Eur titulom bezdôvodného obohatenia.

9. Výrok o úroku z omeškania odôvodnil súd prvej inštancie tak, že v danom prípade žalobkyňa žiadala úroky z omeškania odo dňa 15.08.2016. V tom čase základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky predstavovala 0,0 % p. a. a preto súd priznal úroky z omeškania v rozsahu ich uplatnenia tak, ako je uvedené vo výroku rozsudku.

10. Výrok o náhrade trov konania odôvodnil súd prvej inštancie ust. § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“), nakoľko v danej veci bola žalobkyňa úspešná v celom rozsahu, súd rozhodol tak, zaviazal žalovaného povinnosťou nahradiť žalobkyni trovy konania v rozsahu 100 %, o výške ktorých bude rozhodnuté s poukazom na § 262 ods. 2 C.s.p. samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

11. Proti tomuto rozsudku včas podal odvolanie žalovaný. Namietal, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a zároveň, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods.1 písm.h/ a f/ C.s.p.). Žalovaný namietal, že súd nesprávne vec právne posúdil, keď kvalifikoval konanie žalovaného ako nekalú

obchodnú prax. Poukázal na skutočnosť, že dňa 08.12.2006 bola medzi žalovaným ako veriteľom a žalobcom ako dlžníkom uzavretá Žiadosť/Zmluva o poskytnutí spotrebiteľského úveru. Predmetom tejto Zmluvy o poskytnutí spotrebiteľského úveru zo dňa 08.12.2006 bola 1. podľa časti B/ Klasický úver Žiadosti/Zmluvy o poskytnutí spotrebiteľského úveru zo dňa 08.12.2006 poskytnutie úveru vo výške 10.117,- SKK s tým, že sa žalobca ako dlžník zaviazal uvedený úver zaplatiť žalovanému ako veriteľovi v 36 mesačných splátkach, každá vo výške 386,- SKK, vždy k 15. dňu v mesiaci. Súčasne je uvedené prehlásenie žalobcu ako klienta - dlžníka, že prehlasuje, že má záujem o nákup ďalej špecifikovaného tovaru/služieb z vyššie označeného predajcu pre svoju osobnú potrebu. Ďalej prehlasuje, že sa oboznámil so Všeobecnými podmienkami CETELEM SLOVENSKO a.s. pre poskytnutie spotrebiteľského úveru (ďalej len „Všeobecné úverové podmienky“). Súhlasí s nimi bez výhrad a žiada, aby mu spoločnosť CETELEM SLOVENSKO a.s. poskytla úver na nákup nižšie uvedeného tovaru/služieb za nasledujúcich podmienok tak, že financovanú sumu uhradí priamo na účet predajcu na základe ním a predajcom podpísanej žiadosti o financovanie, ak aj CETELEM SLOVENSKO a. s. požaduje 2. podľa časti C) Úverová karta Žiadosti/Zmluvy o poskytnutí spotrebiteľského úveru zo dňa 08.12.2006: Žiadosť žalobcu ako klienta, aby ho žalovaný zaradil do zoznamu žiadateľov o poskytnutie úverového rámca, poskytol mu úverový rámec vo výške 20.000,- SKK a vydal úverovú kartu na jeho meno. Súčasťou tejto žalobcovej žiadosti ako klienta bolo aj to, že vzal na vedomie, že jeho žiadosť o vydanie úverovej karty bude posudzovaná najmä na základe údajov uvedených v žiadosti o poskytnutie klasického spotrebiteľského úveru a priebehu jeho splácania. Ďalej sú v tejto časti C) Úverová karta jednoznačne a zreteľne uvedené údaje týkajúce sa úverovej karty v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi platnými ku dňu uzatvorenia Úverovej zmluvy. V časti C) ÚVEROVÁ KARTA bolo ďalej dohodnuté, že mesačná úroková sadzba je 1,95 %. Príklad RPMN pri výške prvého čerpania 20.000,- Sk v predajni pri pravidelnom mesačnom splácaní splátky bez poistenia je 31,76%. Mesačný poplatok za správu revolvingového úveru platný ku dňu podpisu žiadosti/zmluvy je 45,- Sk. Ročná úroková sadzba je 23,4 %. Úrokové sadzby sú platné ku dňu podpisu žiadosti/zmluvy. Výška poistného v bode 1 časti D bola 2,99 %. Žalovaný preto poukázal na to, že k čerpaniu z úverovej karty žalobcu nenútil žalovaný, bolo na žalobcovej slobodnej a vážnej vôli, či bude z predmetnej úverovej karty čerpať alebo nie. Vôľa ako vnútorný psychický vzťah osoby k svojmu konaniu nespôsobuje sama o sebe právne následky. Právne relevantnou sa stáva prostredníctvom jej vonkajšej manifestácie, objektivizáciou v prejave. Slobodná vôľa vyžaduje, aby subjektu bola daná možnosť voľne sa rozhodnúť, či bude alebo nebude konať a akým spôsobom. Žalovaný poukázal na skutočnosť, že žalobca čerpal z predmetnej úverovej karty počas takmer 7 rokov, t.j. od 25.04.2007 do 18.01.2014. Vzhľadom na uvedené konanie žalobcu nemôže obstať tvrdenie o nekalej praktike, alebo o vnútení úkonu prostredníctvom úverovej karty. Úverová zmluva obsahuje všetky náležitosti vyžadované zákonom o spotrebiteľských úveroch (zákon č. 258/2001 Z.z. v znení platnom ku dňu uzatvorenia Úverovej zmluvy), pričom je potrebné prihliadať aj na povahu revolvingového spotrebiteľského úveru. Žalovaný ako veriteľ si splnil zákonom uloženú notifikačnú povinnosť, keď informoval žalobcu ako klienta o všetkých podmienkach poskytnutého úverového rámca. Je nepochybné, že Úverová zmluva predstavuje platný právny úkon, na základe ktorého bol žalobcovi poskytnutý tzv. klasický spotrebiteľsky úver a revolvingový spotrebiteľsky úver, pričom pre žalobcu ako dlžníka vyplynula povinnosť uhradiť predmetné úvery riadne a včas spolu s príslušenstvom, vrátane úroku a ďalšieho zákonného príslušenstva pohľadávky. Podľa čl. IV. v prípade prijatia Návrhu podľa čl. III.-I.-I. Cetelem zaradí klienta medzi žiadateľov o poskytnutie úverového rámca a vydanie úverovej karty. Rozhodnutie úverového rámca prislúcha Cetelemu a závisí najmä od posúdenia údajov uvedených klientom v súvislosti so Žiadosťou a priebehu splácania klasického úveru. Prijatím žiadosti o poskytnutie úverového rámca a teda okamihom vzniku zmluvy o úvere je v súlade s § 275 ods.4 Obchodného zákonníka odoslanie oznámenia o prijatí žiadosti a poskytnutí úverového rámca adresovaného klientovi. Vydanie karty na meno klienta, VS a číslo účtu revolvingového úveru oznámi Cetelem klientovi písomne. Súčasne mu oznámi výšku maximálneho úverového rámca, ktorý mu je pripravený poskytnúť. Použitie karty sa riadi VÚP a pokynmi pre používanie karty. Po akceptácii žiadosti o poskytnutie klasického úveru žalovaný zaradil žalobcu do zoznamu žiadateľov o poskytnutie úverového rámca a po riadnom splácaní klasického úveru sa rozhodol vyhovieť žiadosti žalobcu o poskytnutie úverového rámca, o čom ho informoval písomne - zaslali mu oznámenie zo dňa 03.04.2007, čím medzi stranami sporu ako zmluvnými stranami vznikol úverový vzťah, ktorý sa spravoval podmienkami dohodnutými v Úverovej zmluve. Skutočnosť, že žalobca bol dobre informovaný o samotnom návrhu na uzavretie zmluvy potvrdzuje aj odmietnutie poistenia podľa časti D zo strany žalobcu. Podľa bodu II.-1.-3. VÚP až do prijatia Návrhu Cetelemom môže klient svoj Návrh odvolať rovnakým spôsobom, akým ho Cetelemu odovzdal. Dňom odvolania Návrhu je deň, keď klient oznámil svoje rozhodnutie Cetelemu alebo

predajcovi. Ďalej podľa bodu IV.-4.-1. VÚP Cetelem poskytuje klientovi revolvingový úverový rámec na dobu neurčitú. Klient je oprávnený poskytnutie úverového rámca kedykoľvek vypovedať. V zmysle bodu IV.-1.-2. VÚP poskytnutím úverového rámca a vydaním karty, ktorá žalobcovi ako klientovi umožnila čerpať peňažné prostriedky až do výšky aktuálne dohodnutého úverového rámca nevznikol žalobcovi ako klientovi žiadny peňažný záväzok. Povinnosť splácať úver v dohodnutých splátkach nastáva až okamihom dojednaným v zmluve, najskôr však počnúc kalendárnym mesiacom nasledujúcim po aspoň čiastočnom čerpaní peňažných prostriedkov z úverového rámca. Súd prvej inštancie v odôvodnení rozsudku ďalej uvádza, že nebola dodržaná zákonom predpísaná forma a preto je absolútne neplatná. Tento záver súdu prvej inštancie je nesprávny, založený na nesprávnom právnom posúdení veci a svedčí o tom, že súd na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam. Tomuto nesprávne záveru priamo odporujú listinné dôkazy, predložené žalovaným a to Úverová zmluva a oznámenie o prijatí návrhu na uzavretie zmluvy o revolvingovom spotrebiteľskom úvere zo dňa 03.04.2007. Zároveň k aplikácii § 451 ods. 1 Občianskeho zákonníka žalovaný poukázal na ust. § 455 ods. 1 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého za bezdôvodné obohatenie sa nepovažuje, ak bolo prijaté plnenie premlčaného dlhu alebo dlhu neplatného len pre nedostatok formy. V prípade, ak súd prvej inštancie Úverovú zmluvu uzatvorenú medzi žalobcom ako dlžníkom a žalovaným ako veriteľom posúdil ako neplatný právny úkon z dôvodu nedodržania zákonom stanovenej písomnej formy, je nepochybné, že plnenie žalobcu žalovanému nie je bezdôvodným obohatením. V takom prípade sa žalobca nemôže domáhať voči žalovanému nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia, keďže plnenie poskytnuté žalovaným žalobcovi sa za bezdôvodné obohatenie nepovažuje. Ďalej žalovaný namieta, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, keď v bode 18. odôvodnenia uvádza, že má za preukázané, že žalovaný poskytol na základe neplatného právneho úkonu žalobkyni plnenie z titulu neplatne uzavretej zmluvy o revolvingovom úvere vo výške 1.000,- Eur, pričom sám žalovaný prijal plnenia od žalobkyne v sume 4.730,86 Eur za obdobie od 15.01. 2007 do 12.02.2016, čím sa žalovaný získal bezdôvodne obohatil o 3.370,86 Eur. Uvedený záver súdu prvej inštancie je v hrubom rozpore s predloženými listinnými dôkazmi. Žalovaný súdu predložil potvrdenie o odfinancovaní peňažných prostriedkov, z ktorého vyplýva, že žalobca čerpal titulom revolvingového spotrebiteľského úveru sumu 2.112,70 Eur za obdobie od 25.04.2007 do 18.01.2014. Takýto záver je aj nepochopením samotnej povahy revolvingového úveru, o ktorom platí, že je typický tým, že veriteľ ho dopĺňa a úverový vzťah tak môže fungovať neurčitú dobu. Žalovaný zotrúva na vznesenej námietke premlčania. Pri subjektívnej premlčacej dobe je začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby viazaný na moment, kedy sa oprávnený dozvedel, že právny dôvod na plnenie nebol od začiatku daný a kto sa na jeho úkor bezdôvodne obohatil. K tejto otázke vyjadril aj Najvyšší súd Slovenskej republiky vo svojom rozhodnutí, keď konštatoval, že oprávnený sa dozvie o vzniku bezdôvodného obohatenia a o tom, kto sa na jeho úkor obohatil vtedy, keď skutočne zistí skutkové okolnosti, na základe ktorých môže podať žalobu o vydanie bezdôvodného obohatenia, t.j. keď nadobudne vedomosť o rozsahu bezdôvodného obohatenia a to bez ohľadu na to, že sa o týchto skutočnostiach mohol dozvedieť aj skôr. To, kedy sa oprávnený dozvedel ako takýto nárok vyplývajúci z týchto skutkových okolností možno právne kvalifikovať nie je pri posudzovaní okamihu začatia plynutia subjektívnej premlčacej doby vôbec relevantné (Ro NS SR sp.zn. 1Cdo/67/2011). Ak žalobca tvrdil, že čerpanie revolvingového úveru nebolo v sfére jeho záujmu, resp. nemal záujem o úverovú kartu, potom počas každého čerpania mal preukázateľnú vedomosť o tom, že čerpá na základe právneho úkonu, o ktorý nemal záujem. Teda pri plnení každej splátky mal vedomosť, že plní bezdôvodne, v prospech žalovaného. Subjektívna 2-ročná premlčacia doba tak začínala plynúť pri každej splátke žalobcu v prospech žalovaného osobitne. Žaloba bola žalobcom podaná dňa 11.08.2016. V dôsledku žalovaným vznesenej námietky premlčania je zrejmé, že žalobca nemá nárok na vrátenie tých splátok, ktoré ním boli uhradené pred viac ako dvoma rokmi pred podaním žaloby, t.j. pred 11.08.2014. Priznanie sumy 1.234,73 Eur žalobcovi z titulu bezdôvodného obohatenia preto nemá oporu vo vykonanom dokazovaní. Súd prvej inštancie aj v tomto smere dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a predmetnú právnu vec nesprávne právne posúdil. Preto žalovaný žiada, aby odvolací súd zmenil rozsudok tak, že žalobu zamietne v celom rozsahu a prizná žalovanému nárok na náhradu trov konania, vrátane trov právneho zastúpenia žalovanému, prípadne napadnutý rozsudok zruší a vec vráti súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

12. K odvolaniu žalovaného sa vyjadrila žalobkyňa. Poukázala na to, že čo sa týka uvádzania obligatórnych náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere žalobkyňa opätovne poukazuje na to, že v prípade, že by bola preukázaná slobodná vôľa žalobkyne uzavrieť tzv. sekundárny záväzok uvedený v bode C, C1, musela by táto časť zmluvy obsahovať náležitosti vyžadované v § 4 ods.2 zákona č.

258/2001 Z.z., čo taktiež naplnené nebolo v prejednávanej veci. Konkrétne žalobkyňa poukázala na ust. § 4 ods.2, že zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí obsahuje najmä písm.g/ ročnú percentuálnu mieru nákladov; ak nie je uvedená, spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Z uvedeného je zrejmé, že predmetná zmluva v časti C, C1 údaj o hodnote RPMN neobsahuje na základe čoho je takúto zmluvu potrebné považovať za bezúročnú a bezpoplatkovú. Poukázal na rozhodnutie Krajského súdu Banská Bystrica sp.zn. 14Co/467/2012 zo dňa 17.09.2013, 14Co/155/2012 zo dňa 05.06.2012, 17Co/119/2013 zo dňa 30.10.2013. Na základe uvedeného má žalobkyňa za to, že na základe predmetnej zmluvy žalovaný mal nárok len na vrátenie ním poskytnutých finančných prostriedkov a to bez akýchkoľvek úrokov alebo poplatkov. Akýmkoľvek plnením nad rámec tejto istiny by tak došlo k bezdôvodnému obohateniu na strane žalovaného na úkor žalobkyne. Zároveň poukázala na ust. § 3 ods.5 zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, pričom uviedla, že pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere musí byť spotrebiteľ písomne oboznámený so zmluvnými podmienkami podľa § 4. Na požiadanie musí veriteľ poskytnúť spotrebiteľovi ďalšie doplňujúce údaje. Na základe uvedeného mala teda za to, že o splnení si notifikačnej povinnosti v prejednávanej veci nemožno hovoriť. K odmietnutiu možnosti poskytnutia úverového rámca, teda vyškrtnutia bodu C z návrhu, či odvolania návrhu žalobkyňa uviedla, že táto možnosť bola do textu VÚP zakotvená drobným, ťažko čitateľným písmom, pričom s ich obsahom žalobca pri uzatváraní zmluvy nebola riadne oboznámená a nebol jej poskytnutý dostatočný čas na ich preštudovanie a oboznámenie sa s právnymi dôsledkami, ktoré pre spotrebiteľa vyplývajú z pristúpenia k takýmto VÚP. Žalobkyňa nemala vedomosť o možnosti odvolania návrhu. Dôrazne poukázal aj na to, že z konania samotného zástupcu právneho predchodcu žalovaného vyplývalo, že na poskytnutie finančných prostriedkov podľa časti B potrebných na nákup spotrebného tovaru bolo potrebné pristúpiť ku všetkým dokumentom, ktoré boli žalobkyňi predložené a podpísať ich. Zároveň žalobkyňa uviedla, že v prejednanom prípade nedošlo k bezdôvodnému obohateniu len z dôvodu neplatnosti zmluvy pre nedostatok formy, ale aj pre neplatnosť dôvodu porušenia notifikačnej povinnosti, či z dôvodu bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého úveru z dôvodu absencie údajov RPMN v úverovej zmluve. V prejednanom prípade ide nesporne o bezdôvodné obohatenie. Tvrdenia žalovaného o údajnom bezdôvodnom obohatení len na základe neplatnosti zmluvy pre nedostatok formy sú irelevantné. Zároveň k námietke premlčania žalobkyňa uviedla, že žalovaný nijakým spôsobom vo svojom vyjadrení nepreukázal, že od momentu, keď sa žalobca dozvedel o vzniku bezdôvodného obohatenia a o tom, kto sa na jeho úkor obohatil do momentu podania jeho návrhu na začatie konania v predmetnej veci márne uplynula 2-ročná subjektívna lehota. Žalobca odmieta tvrdenia žalovaného a zároveň poukazuje na to, že nie sú ničím podložené a teda žalovaný vznesenú námietku premlčania riadne neodôvodnil a nepodložil relevantnými dôkazmi, pričom dôkazné bremeno v tomto prípade spočíva práve na jeho strane. Žalobkyňa zároveň prehlásila, že o tom, že sa na jeho úkor niekto obohatil, resp., že tým, kto sa na jeho úkor obohatil je žalovaný sa dozvedela od svojho právneho zástupcu. Došlo k tomu po prvej porade, keď právny zástupca preštudoval zmluvu, ktorú mu predložila žalobkyňa a informovala ho o možnostiach uplatnenia si jeho práv. Žalobkyňa následne udelila v ten istý deň svojmu právnenému zástupcovi plnú moc na zastupovanie v predmetnej veci, pričom od tohto dátumu do podania návrhu na začatie konania ubehlo len niekoľko dní. Žalobkyňa má preto za preukázané, že si svoje právo voči žalovanému uplatnila v 2-ročnej subjektívnej dobe. Skorší dátum zistenia existencie bezdôvodného obohatenia na strane žalovaného nebol žalovaným nijako preukázaný. Bolo by absurdné, aby žalobkyňa platila niečo, do vie, že je nezákonné, čo predstavuje bezdôvodné obohatenie na strane príjem. To, že platila svedčí skôr o tom, že bola presvedčená, že adresát má nárok na plnenie. Je nelogické platiť niekomu dobrovoľne bezdôvodné obohatenie. Pre začatie plynutia subjektívnej premlčacej doby sa vyžaduje skutočná (preukázaná) a nielen predpokladaná vedomosť. Žalobkyňa poukázala na uznesenie Najvyššieho súdu ČR zo dňa 27.03.2007 sp.zn. 33Odo/306/2005 a rozsudok zo dňa 31.08.2000 sp.zn. 25Cdo/2581/98 a zo dňa 27.03.2003 sp.zn. 33Odo/766/2002, ako aj rozsudok zo dňa 25.04.2001 sp.zn. 33Cdo/3003/99. Taktiež poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo 121/2009 zo dňa 23.02.2011, uznesenie Ústavného súdu SR III.ÚS 413/2013, aj na obdobné stanovisko Krajského súdu Banská Bystrica v rozhodnutí pod sp. zn. 14Co/1455/2014. Poukázala zároveň na rozhodnutie Krajského súdu Banská Bystrica zo dňa 24.02.2016 sp. zn. 17Co/1008/2014, Krajského súdu Žilina zo dňa 23.02.2017 sp. zn. 10Co/325/2016 a ďalšie. Preto žalobca navrhol rozsudok ako vecne správny potvrdiť a uplatnila si náhradu trov odvolacieho konania.

13. K vyjadreniu žalobkyne sa vyjadril znova žalovaný. Poukázal na to, že v úverovej zmluve zo dňa 08.12.2006 žalobkyňa ako klient prehlásila, že sa oboznámila so všeobecnými podmienkami Cetelem Slovensko, a.s. Z bodu V.11 týchto VOP vyplýva, že VOP a SP platných prvý deň čerpania úveru sú neoddeliteľnou súčasťou všetkých úverových zmlúv uzavretých medzi klientom a veriteľom. Podľa bodu

I.4.VUP, VUP sú výzvou neurčitému počtu osôb na podanie návrhu na uzavretie zmluvy v súlade s týmito podmienkami subjektu, ktorý výzvu urobil, t.j. žalovanému. Zároveň žalovaný poznamenal, že proces uzavretia úverovej zmluvy je v súlade s príslušnými ustanoveniami Občianskeho zákonníka upravujúcimi proces uzatvárania zmlúv, vrátane spotrebiteľských zmlúv a poukázal na ust. § 43a ods. 1 a 3 Občianskeho zákonníka. II.1.-2.VUP je ďalej uvedené, že žiadosť sa po jej riadnom vyplnení, označení dátumom a podpísaní klientom sa stáva návrhom klienta na uzavretie zmluvy. Úverová zmluva bola uzatvorená podľa ust. § 43a ods. 1, 3 a § 43c ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka. Podľa čl. IV. - 1. - 1 druhej vety VUP poskytnutie úverového rámca vydanie úverovej karty na meno klienta, ktorej použitie sa riadi VUP oznámi Cetelem klientovi písomne. S prihladením na citované ustanovenia Občianskeho zákonníka aj na čl. IV VUP bolo v danom prípade prijatím návrhu zo strany žalovaného o rozoslání oznámenia o prijatí návrhu na uzavretie zmluvy o revolvingovom spotrebiteľskom úvere žalobkyňa ako klientovi a to v nadväznosti na posúdenie priebehu splácania klasického úveru. Preto žalovaný žiadal, aby odvolací súd rozsudok zmenil, prípadne zrušil a vrátil vec na ďalšie konanie.

14. K vyjadreniu žalovaného k vyjadreniu žalobkyne sa znova vyjadrila žalobkyňa. Argumentovala podobne ako v predchádzajúcom vyjadrení, pričom uviedla, že má za to, že individuálna písomná zmluva o vydaní úverovej karty o stanovení úverového rámca medzi stranami sporu nevznikla a znenie časti C a C1 zmluvy svojim obsahom nemohlo založiť platný právny vzťah pre nedostatok slobodnej, vážnej vôle konajúceho subjektu - spotrebiteľa uzavrieť takýto záväzok. Zároveň žalobkyňa odkázala na svoje predchádzajúce podania, v ktorých sa venuje otázku (ne) uzavretia zmluvy o vydaní úverovej karty a o stanovení úverového rámca, ako aj jej prípadnému rozporu so zákonom. Na základe uvedeného žiadala, aby odvolací súd potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie v celom rozsahu ako vecne správne. Žalobkyňa si uplatnila i náhradu trov odvolacieho konania.

15. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 C.s.p.) po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 C.s.p.), oprávnenou osobou (§ 359 C.s.p.) proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 C.s.p.), preskúmal napadnuté rozhodnutie ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. C.s.p. bez nariadenia ústneho pojednávania v súlade s ustanovením § 385 ods. 1 C.s.p. a contrario s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli súdu aj webovej stránke Krajského súdu v Prešove dňa 07.02.2018 a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

16. Odvolací súd má za to, že v predmetnej veci súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností vyvodil správny právny záver. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku jednoznačne vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej. Keďže ani v priebehu odvolacieho konania sa na týchto skutkových a právnych zisteniach nič nezmenilo, odvolací súd si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie súdu prvej inštancie a k odvolacím námietkam žalovaného uvádza.

17. Z výsledkom vykonaného dokazovania vyplýva, že medzi žalobkyňou a právnym predchodcom žalovaného bola uzavretá Žiadosť/Zmluva o poskytnutí spotrebiteľského úveru. Predmetom tejto zmluvy o poskytnutí spotrebiteľského úveru bolo 1/ podľa časti B klasický úver Žiadosti/Zmluvy o poskytnutí spotrebiteľského úveru zo dňa 08.12.2006 poskytnutie úveru vo výške 10.117,- Sk s tým, že sa žalobkyňa ako dlžník zaviazal uvedený úver zaplatiť žalovanému ako veriteľovi v 36 mesačných splátkach, každá vo výške 386,- Sk, vždy k 15.dňu v mesiaci. Podľa čl. C úverová karta Žiadosti/Zmluva o poskytnutí spotrebiteľského úveru zo dňa 08.12.2006. Žiadosť žalobcu ako klienta, aby ho žalovaný zaradil do zoznamu žiadateľov o poskytnutie úverového rámca. Poskytol mu úverový rámec vo výške 20.000,- Sk a vydal úverovú kartu na jeho meno. Súčasťou tejto žalobcovej žiadosti ako klienta bolo to, že vzal na vedomie, že jeho žiadosť o vydanie úverovej karty bude posudzovaná najmä na základe údajov uvedených v žiadosti o poskytnutie klasického spotrebiteľského úveru a priebehu jeho splácania. V časti C úverová karta sú uvedené údaje týkajúce sa úverovej karty a ďalej bolo dohodnuté, že mesačná úroková sadzba je 1,95 %. Príklad RPMN pri výške prvého čerpania 20.000,- Sk v predajni pri pravidelnom mesačnom splácaní splátky bez poistenia je 31,76 %. Mesačný poplatok za správu revolvingového úveru platný ku dňu podpisu žiadosti / zmluvy je 45,- Sk. Ročná úroková sadzba je 23,4 %. Úrokové sadzby sú platné ku dňu podpisu žiadosti / zmluvy. Výška poistného v bode 1 časti D bola 2,99 %. Žalobca čerpal z úverovej karty 7 rokov, t.j. od 25.04.2007 do 18.01.2014. Žalobca celkom zaplatil žalovanému 4.374,94 Eur. žalobou si uplatnil 1.234,73 Eur, čo predstavuje plnenie poskytnuté

v rozsahu splátok od 13.08.2013 do 12.02.2014, pričom žaloba bola podaná na súd dňa 12.08.2016 (celkom za 3 roky pred podaním žaloby).

18. Dňa 01.07.2016 došlo k cezhraničnému zlúčeniu spoločnosti CETELEM SLOVENSKO, s.r.o. ako pôvodného veriteľa žalobkyne, so žalovaným, čím na žalovaného prešli všetky práva a povinnosti z predmetnej žiadosti/zmluvy.

19. Odvolací súd sa stotožnil s právnym názorom súdu prvej inštancie, že zo samotnej žiadosti / zmluvy o poskytnutí spotrebiteľského úveru je zrejmé, že zámerom žalobkyne bolo získať spotrebný úver na kúpu konkrétneho tovaru, v samotnej žiadosti/zmluve o poskytnutí spotrebiteľského úveru v časti „C“ žalovaný vopred formulárovou zmluvou vnútil žalobkyni ako spotrebiteľke iný úkon, ktorý v čase podpísania takejto zmluvy zo strany žalobkyne prioritne ani nebol vo sfére jej záujmu. Žalobkyňa ako spotrebiteľka podpísala zmluvu o poskytnutí spotrebiteľského úveru na kúpu konkrétneho tovaru „B“, nemala možnosť žiadnym spôsobom ovplyvniť časť „C“, takto vopred pripravenej formulárovej zmluvy, nebola jej ponúknutá ani možnosť, tak ako to bolo učené v časti „D“ odmietnuť vopred vnútený revolvingový úver zo strany žalovaného ako poskytovateľa. Žiadosť/zmluva o poskytnutí spotrebiteľského úveru neobsahuje ani jasný, zrozumiteľný prejav vôle žalobkyne získať revolvingový úver formou úverovej karty.

20. I odvolací súd má za to, že zo strany postupu žalovaného ide o nekalú obchodnú prax. Úverová karta, ktorou spotrebiteľ bez aktívneho prejavu vôle len podpisom samotnej zmluvy/žiadosti o spotrebiteľský úver vyjadril súhlas s poskytnutím revolvingového úveru, resp. požiadal o vydanie platobnej karty, je neprijateľnou podmienkou. Navyše absentuje zákonom predpísaná forma vyžadovaná v čase uzavretia takejto zmluvy v zmysle platného zákona o spotrebiteľských úveroch.

21. V konečnom dôsledku z bodu C formulára zmluvy o úvere zo dňa 01.07.2008 nevyplýva nič iné než to, že žiadateľovi v budúcnosti môže byť poskytnutý úver vo forme platobnej karty. Podpisom zmluvy dňa 08.12.2006 však nedošlo automaticky k vzniku paralelného úverového vzťahu. Ak chcel žalovaný uzavrieť so žalobkyňou nový záväzkový vzťah, bolo to potrebné urobiť spôsobom, aký predpisuje zákon 258/2001 Z.z.

22. Žalovaný namietal, že žalobkyňa si uplatňuje bezdôvodné obohatenie iba z dôvodu nedodržania predpísanej formy úverovej zmluvy, teda že sa nemôže jednať o bezdôvodné obohatenie podľa ust. § 451 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ale tu prichádza podľa žalovaného do úvahy ust. § 455 ods. 1 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého sa za bezdôvodné obohatenie nepovažuje, ak bolo prijaté plnenie premlčaného dlhu, alebo dlhu neplatného len pre nedostatok formy.

23. S týmto názorom žalovaného odvolací súd nesúhlasí a uvedenú námietku považuje za nedôvodnú. Súd prvej inštancie jednoznačne konštatoval, že zo strany žalovaného ide o nekalú obchodnú prax a úverová karta, ktorou spotrebiteľ bez aktívneho prejavu vôle len podpisom samotnej zmluvy / žiadosti o spotrebiteľský úver vyjadril súhlas s poskytnutím revolvingového úveru, resp. požiadal o vydanie platobnej karty, je neprijateľnou podmienkou. Iba na dôvažok súd prvej inštancie uvádza, že absentuje zákonom predpísaná forma vyžadovaná v čase uzavretia zmluvy v zmysle platného zákona o spotrebiteľských úveroch a že je táto zmluva absolútne neplatná s poukazom na ust. § 40 ods. 1 Občianskeho zákonníka. K tomu je ešte potrebné uviesť, že ust. § 455 ods. 1 Občianskeho zákonníka si vykladá žalovaný nesprávne. Za bezdôvodné obohatenie sa skutočne nepovažuje, ak bolo prijaté plnenie premlčaného dlhu, alebo dlhu neplatného len pre nedostatok formy. Takýto dlh však musí reálne existovať. Z výsledkov vykonaného dokazovania však vyplýva, že žalobkyňa čerpala z poskytnutého úverového rámca sumu 2.112,70 Eur (posledne dňom 18.01.2014) (potvrdenie čl. 35 - 37 spisu). Z potvrdenia o prijatí splátok od žalobkyne vyplýva, že tieto boli prijaté vo výške 4.284,25 Eur do 14.03.2016 (čl. 38 - 40 spisu). Z uvedeného prehľadu vyplýva aj skutočnosť, že žalobkyňa zaplatila prevodom od 14.08.2013 do 14.03.2016 spolu 1.354,22 Eur (39,83 x 34). V žalobe si žalobkyňa vyslovene uplatnila plnenie poskytnuté nad rámec istiny poskytnutého úveru a vypočítala ho sumou 1.234,73 Eur. Žalobkyňa žiadala zaplattené splátky len do 12.02.2016, aj keď z prehľadu vyplýva, že uhrádzala až do 14.03.2016. Splátky žiadala za 3 roky pred podaním žaloby. Keďže si vybrala z bankomatu cez kreditnú kartu sumu 2.112,70 Eur, a fakticky uhradila 4.284,25 Eur, správne súd prvej inštancie zistil, že žalovaný sa vo vzťahu k žalobkyni bezdôvodne obohatil, aj keď výšku bezdôvodného obohatenia súd prvej inštancie nesprávne vypočítal. V tejto časti je odvolacia námietka žalovaného dôvodná, ale tento nesprávny výpočet súdu prvej inštancie nemal vplyv na správne rozhodnutie vo veci. Preto odvolací súd ani na túto námietku žalovaného neprihliadol.

24. Odvolací súd súhlasí s právnym názorom súdu prvej inštancie, že nárok žalobkyne nie je premlčaný. Žalobkyňa si uplatňuje vydanie bezdôvodného obohatenia za 3 roky od podania žaloby ešte v nižšej sume ako vykonal úhrady pre žalovaného. Teda jednoznačne všeobecná premlčacia doba 3 roky

neuplynula, preto nie je potrebné zaoberať sa otázkou dĺžky objektívnej premlčacej doby (prípadne aj 10 rokov). Podstatné je, či je súd prvej inštancie správne zistil, kedy sa žalobkyňa dozvedela o tom, že sa žalovaný na jeho úkor bezdôvodne obohatil a v akej výške, teda kedy začala plynúť dvojročná subjektívna premlčacia doba.

25. Zákon pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby predpokladá to, kedy sa dotknutá osoba dozvedela o bezdôvodnom obohatení a kto ho získal. Nie teda čas, od kedy sa dozvedieť mala a mohla s poukazom na to, že mala poznať právo. Právny poriadok slová vedieť, mal a mohol pritom obsahovať v iných prípadoch, no na účely začiatku premlčacej doby ich nestanovil. Dôležité podľa názoru odvolacieho súdu je, kedy sa dotknutá osoba dozvie, že plniť nemala a nie kedy plnila. Žalobkyňa jednoznačne uviedla a potvrdil to aj jej právny zástupca na pojednávaní, že sa o tom, že sa na jej úkor niekto obohatil, resp. tým, kto sa na jej úkor obohatil, je žalovaný, dozvedela od svojho právneho zástupcu. Došlo k tomu po prvej porade, keď právny zástupca preštudoval zmluvu, ktorú mu predložila žalobkyňa a informoval ju o možnostiach uplatnenia jej práv. Žalobca následne udelil ten istý deň svojmu právnenému zástupcovi plnú moc na zastupovanie, pričom od toho dátumu do podania návrhu na začatie konania ubehlo len niekoľko dní. Podľa názoru odvolacieho súdu pre začatie plynutia subjektívnej doby je rozhodujúce poznanie skutkových okolností a nie právne posúdenie veci. Teda nie okolnosti zo zmluvy, ale okolnosti z porušenia práva, v danom prípade z bezdôvodného obohatenia. Teda že došlo k porušeniu zákona. O výške bezdôvodného obohatenia, príčinnej súvislosti medzi uvedenými dvoma okolnosťami. Teda nepostačujú pochybnosti, ale musí to byť skutočné dozvedenie sa o skutkových okolnostiach bezdôvodného obohatenia. Možno súhlasiť so žalobkyňou tak, ako to uviedla v svojom vyjadrení, že je absurdné, aby žalobkyňa platila niečo, čo vie, že je nezákonné, čo predstavuje bezdôvodné obohatenie na strane príjemcu, teda žalovaného. To, že žalobkyňa uhradila i nad rámec toho, čo uhradiť mala, svedčí skôr o tom, že bola presvedčená, že adresát, teda žalovaný má na plnenie nárok. Je skutočne v rozpore s pravidlami formálnej logiky platiť niekomu dobrovoľne bezdôvodné obohatenie.

26. Správne súd prvej inštancie preto uložil povinnosť žalovanému zaplatiť žalobkyni sumu 1.234,73 Eur, zároveň správne určil aj výšku poplatku z omeškania i dátum, od kedy je povinný žalovaný tento úrok z omeškania zaplatiť, teda od 15.08.2016 do zaplatenia. Správne rozhodol súd prvej inštancie i o trovách konania.

27. Preto odvolací súd napadnutý rozsudok s osvojením si odôvodnenia (okrem spôsobu výpočtu výšky bezdôvodného obohatenia, ako je uvedené vyššie) ako vecne správny potvrdil podľa ust. § 387 ods. 1, 2 C.s.p.

28. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s ust. § 255 ods. 2 C.s.p. Žalobkyni bol priznaný nárok na náhradu trov odvolacieho konania z dôvodu, že bola v odvolacom konaní úspešná vo vzťahu k neúspešnému žalovanému v plnom rozsahu s tým, že o výške nároku rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

29. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Podľa § 420 CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa § 421 ods. 1 CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa § 421 ods. 2 CSP, dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Podľa § 423 CSP, dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Podľa § 424 CSP, dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Podľa § 427 ods. 1 CSP, dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa § 427 ods. 2 CSP, dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

Podľa § 428 CSP, v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa § 429 ods. 1 CSP, dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa § 429 ods. 2 CSP, povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.